

Een warme zomeravond

De avond was zwoel, de stad luidruchtig en het balkon was te klein.

- Het is geen tuin, zei Renee.

Lynn nam een slok van haar thee. Nee, het was geen tuin.

- Een tuin is wel zo fijn, zei Renee, als het warm is.

Knetterend raasde een brommer voorbij, de jonge bestuurder rechtop in het zadel.

- Ach ja, de jeugd, zei Lynn.

- Wij hadden vroeger een grote tuin, zei Renee luid. Met fruitbomen!

Lynn dacht aan haar jeugd. Zij hadden geen tuin, wel een betegelde plaats.

Ze wachtte tot het geknetter minder luid door de straat galmde.

- Wij hadden een betegelde plaats. Heel praktisch, al moest je hem wel vaak vegen.

Renee schudde haar hoofd.

- Je hebt een rare opvoeding gehad. Alles moest praktisch zijn.

De twee vriendinnen keken elkaar een moment aan.

- Had je niet liever een tuin gehad? vroeg Renee.

- Niet echt.

Een auto reed langzaam voorbij, alsof hij ging stoppen.

Renee stond op en stapte over Lynn haar gestrekte benen heen.

- Zit ik in de weg? vroeg Lynn.

- Ja, zei Renee, waarna ze de huiskamer in liep.

Lynn staarde omhoog. Het schijnsel van de stad maakte de sterren onzichtbaar.

- Wil jij ook wat? hoorde ze Renee roepen.

De automobilist besloot verder te rijden. Misschien was hij verdwaald.

- Nee, niks! riep Lynn terug.

- Er is genoeg.

- Weet ik, het is mijn flat.

- O ja.

Renee, dacht ze, is in een jolige stemming.

- Potjandorie...

- Wat is er? riep Lynn.

- Ik heb de verkeerde fles gepakt in de winkel.

Even later stond Renee op het balkon, een groot formaat bierfles in haar hand.

- Wat is er verkeerd aan? Dat is toch het goede merk?

- Ja, zei Renee gebelgd, maar niet de goede soort. Dit is een bruine, ik wilde een blonde.

- Deze is niet om te drinken?

- Hij is niet zo lekker als een blonde.

Maar ze haalde haar schouders op en ging weer naar binnen.

Knetterend kwam de brommer terug. De jongen lag nu voorovergebogen.

Hij is aan het knutselen, dacht Lynn. Of hij verveelt zich.

Ze keek hem na.

- Zo, zei Renee, in dit glas valt het wel mee.

- Zit ik in de weg? vroeg Lynn.

- Ja, zei Renee, terwijl ze haar passeerde. Met een behaaglijke zucht ging ze weer zitten, waarna ze beheerst inschonk. Het schuim rees langzaam in het kelkvormige glas.

- Je zou er een sigaar bij moeten roken, plaagde Lynn.

- Ja, ik weet het, het is niet damesachtig om bier te drinken.

- Het is geen teken van verfijning.

- De eerste de beste die beweert dat ik geen dame ben, krijgt een pak slaag van me.

Lynn glimlachte.

- Op je gezondheid, zei Renee.

- Op die van ons allen, zei Lynn. Dat wij maar gezegend mogen blijven, vooral de kinderen.

- Waar is zoonlief?

- Bij een vriend.

Renee knikte. Hij ging vaak naar zijn beste vriend.

Lynn stond moeizaam op.

- Ik ga even bij dochterlief kijken.

- Volgens mij slaapt ze. Ik hoorde daarnet niks.

- Ik ga toch even kijken.

Terwijl Lynn naar het kamertje van haar dochter liep, keek Renee naar de lege stoel van Lynn.

Geen tuin, dacht ze, maar tegels. Geen warmte, maar discipline. Toch - ze nam een flinke slok - ze is er vrolijk onder gebleven.

En weer kwam de brommer voorbij. Renee zou willen dat die jongen viel.

Waarom zou Lynn zo graag in de stad wonen? Zo tussen de stenen, het beton, de tegels... Zelf gaf ze de voorkeur aan lommerrijke paden, heide, oude bossen. En vooral aan een grote tuin.

Redelijk genietend nam ze nog een slok.

- Renee... Een slaperige kinderstem deed haar meteen opstaan.

- Ze wil nog een keer ingestopt worden, maar nu door jou, zei Lynn. En ze wil de sterren zien.

- Och, meisje, zei Renee, die zie je hier niet. De stad zit in de weg.

- Het was maar een smoesje, denk ik. Ze wilde jou zien.

- Drink jij bier? klonk het onschuldig.

Renee keek naar het glas in haar hand.

- Dit is iets speciaals, zei ze. Iets dat heel chique is.

- Kom, zei Lynn, zet dat glas weg en stop haar in. Anders wordt het veel te laat.

Haar dochter keek met slaap oogjes omhoog.

- Ik zie geen sterren, zei ze.

- Die zijn er wel, schatje, zei Lynn. Je ziet ze alleen niet. Het is te licht.

- Je mag wel een keer bij mij komen kijken, zei Renee, in het dorp.

- Mag ik dan ook logeren?

- Natuurlijk, meisje. Jij mag altijd bij mij logeren.

- Vooruit, zei Lynn. Het zandmanneltje is al geweest.

Renee nam het meisje bij een warm handje en liep voorzichtig met haar naar binnen.

- Welterusten, schatje, zei Lynn.

- Truste...

Even later kwam Renee weer bij haar zitten. Ze keken samen naar boven.

- Je ziet echt niets, zei Renee.

- Het is er wel. Het is er altijd, zei Lynn.

Renee aarzelde, voor ze vroeg:

- Jij keek als kind toch graag naar de maan?

- Soms.

- Je bleef er zelfs stiekem voor wakker.

- Omdat, zei Lynn, mijn ogen gevoelig zijn voor licht. Daarom hou ik van de nacht.

- Misschien, zei Renee. Of je had behoefte aan een andere wereld, aan iets romantisch.

Lynn trok haar wenkbrauwen op.

- Zo romantisch ben ik niet.

- Als je hier beneden geen warmte vindt, waagde Renee op te merken, dan reik je naar de maan, naar de sterren.

- Valt hij wel goed, vriendin, die bruine van je?

Renee glimlachte.

- Hij valt prima, vriendin. Wel verdulleme...

Het geknetter klonk alweer op.

- Gaat dat de hele avond door?

- Het hoort erbij, zei Lynn. Het is de stad.

- En we kunnen niet aan de achterkant gaan zitten.
- Op de galerij? Dat kunnen we wel.
- Nee, zei Renee, dat weiger ik. Ik ga daar geen bier zitten drinken.

De brommer scheerde langs het balkon.

Renee schonk nog wat bier in het glas, maar te snel, het stroomde over. Vlug hield ze de fles recht.

- Ik word er zenuwachtig van, zei ze.

Lynn dacht aan haar dochtertje.

- Ze zal er wel doorheen slapen.
- Een schat van een kind, zei Renee. Jammer dat ze niet in een dorp opgroeit.
- Om de sterren te kunnen zien?
- Ook. En de bomen, de heide, de lammetjes in de wei.
- Misschien gaat ze later in een dorp wonen.
- Dan is ze al volwassen.

Een zucht koele wind deed Lynn even rillen.

- Geeft niet, zei ze, als ze maar weet dat het er is.
- Het is er, zei Renee toegeeflijk. Iedereen weet dat.

Lynn knikte en samen keken ze omhoog, naar de sterren, die ze niet konden zien.